

zifin

KARADENİZ VE SANAT

edebiyat

YIL 1:
SAYI: 2
MART-NİSAN
2026

M
E
L
A
N
K
O
L
İ

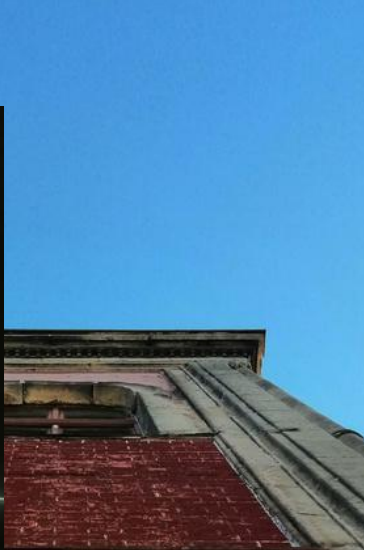

ANIL ÇELİK-FATMA ŞAHİN- GÖKTUĞ YILMAZ
ÖZGÜR CENGİZ-FATİH ATASOY-ERAY YILDIZ

İçindekiler

- 4 ZARAFETİN YIKINTILARI
-bitmelidir ne varsa, insan ne doğulardır ne de batılar-
Eray Yıldız
- 6 8 KÖTÜ DÜŞÜNCE DEN
-7 ÖLÜMCÜL
GÜNAHTAN BİRİ:
MELANKOLİ
freud, seneca ve hz adem'den yararlanılmıştır.
Fatih Travaç
- 10 YEDİ FOTOĞRAF
İlk fotoğrafımız. Tek fotoğrafımız. Çift olduğumuz. Son fotoğrafımız.
Anıl Çelik
- 20 HASLET
Söz hüküm kılsaydı düğüm miras kalmazdı
Gökтуğ Yılmaz
- 22 İSTANBULUMA DAİR
Ben fetih nedir, fatih kimdir bildiğimden beri
Fatma Şahin
- 27 OLAMADIM
yorgun yüzlü bir kalabalığın
Özgür Cengiz
- 28 DİRAYET
Fatih Atasoy'un seslendirmesi ile.
Gökтуğ Yılmaz
- 30 TATTIRMA KALBİNİ
ilk günah elma masum kaldı elmasın yanında.
Fatih Atasoy
- 32 MELTEM
akdeniz tuzunu terliyor
Anıl Çelik
- 33 TECELLİ
Hayat bana ne kadar uzakta,
Gökтуğ Yılmaz
- 38 TUZ DÜZLÜKLERİ
yalnızca afişini gördüğün bir filmin
Anıl Çelik
- 38 ÇÖLÜ DÖKTÜM ŞARÂBA
sahra
Eray Yıldız

Zarafetin Yıkıntıları

-bitecek her şey ama ne zaman-

deseni ay dumanından müteşekkil perdeyi çek,
ayan olmasın yanıldığımız hüsnüheves
zira ne bulunabilir, yıkıntılarında zarafetin.

sandık; rayihayız o buhurhânedede,
yüzsuyuyuz tarihin en şanlı saltanatında,
gözü yollarda kalmaktan uzak bir tamamız,
hep aynı sabaya uyanacağız;
oysa bir gün her çarşı kaybedermiş pahasını.

her şeyin her şeyle bulunur müşterekliği,
nehirlerde ağıtlar yakılır, mektuplarda kâğıtlar.
gözü düşer gönülden, gönül olur adem,
tahazzün dergâhında dembedem kalır âdem.

-bitmelidir ne varsa, insan ne doğulardır ne de batılar-

arketipler toplayan solgun benizli derviş
rüyalarında rüyalarına ağladığından bu yana
güzellik, yine de güzel değil kadamet kadar
bir gece şahikalar döndürdüğünde başını
daha ne kadar düşülebilirse şahikalardan o kadar
düştüğünde
çok sesli bir rüya olur yüzü, yüzümü tek bir sese
hazırlar

-bir kez daha yontulur su, biter her şey-

Eray Yıldız

Bazen “Gerek var mıydı” veya “Ne gerek vardı” deriz. Korku bir duraktı ve devam edebilseydin sokak lambaları umutsuz yüzünü aydınlatacaktı. Lakin korku hep seninleyse sokak lambaları kaçışır dağ başlarına. Bak postacı geliyordu hani çocukluğumuzda: Adresin korku, kapı ve numaran umutsuzluk ve ev sakinin hiç

8 KÖTÜ

DÜŞÜNCE DEN

-7 ÖLÜMCÜL

GÜNAHTAN

BİRİ:

MELANKOLİ

de sakin duramayan öfke şimdi. “Yola çık!” deriz ama sen hâlâ buradasın: Daha insan olayım derken insanlık seni reddedebiliyor bazen. Çünkü bu bir yas olsaydı masumdu fakat burada öfke de var: hem de ne için ve neye karşı beslediğini bilmediğin bir öfke. Kusabilsen rahatlarsın deriz. İnsanda korku ve umutsuzluk hali uzun sürdüğünde bu duruma melankoli deriz.

Belki de ilk insanın cennetten ayrılışıyla başladı melankoli.

Kelime, Őu iki kelimenin birleŐmesi ile oluŐmuŐtur. melas(kara) + tkole(safra) = melankolia. Bu kara safra antik Yunan'dan geliyor. İnsanın dört temel sıvıdan olduğu düşünülüyor: kan, balgam, kara safra ve sarı safra. Her bir suya bir organ bir mevsim bir element tekabül ediyor. Melankoli ile ilişkilendirilenler: kara safra, dalak organı, sonbahar mevsimi ve toprak-sonraları simyacılar tarafından kurŐun elementi ile deđiŐtiriliyor. Bu durum Őunu dile getiriyor: Melankoli sadece içsel-psikolojik bir deneyim değil fizyolojik de bir durumdur. (Mesela bakınız: tedavi için vücuttan kan alınması- çeŐitli dualar eŐliđinde hacamat)

Melankoli kısaca üç adımla Őöyle tanımlanabilir:

- 1-Kayıp (yatırım yapılan sevgi bağı olan bir nesne).
- 2-Kaybın geride bıraktığı boşluk.
- 3-Kaybedilenle özdeŐleşme.

Yastan farklı olarak melenkoli daha kısa süreli bir süreç. Ancak melankolide öfke var: kendine veya kaybedilen ve kendinle özleŐtirdiđin Şeye... Seneca melankoliyi ağır bir hastalık olarak tanımlıyor kitabında (Ruh Dinginliđi Üzerine). Ve çözüm yolları öneriyor: 1- Bulunduđun yerden uzaklaŐmak ancak gittiğin her yere kendini de getireceğin için 2- ikinci bir öneride bulunuyor: gücün dahilinde olan Őeyleri arzularıp imkanlarınızın dıŐına çıkan Őeylerden vazgeçebilmek.

Ve Őu önemli noktayı ekliyor:
insanın kendisiyle duyduđu
hoŐnutsuzluktan kurtulmak için
kendini dönüŐtürücü faaliyette
bulunmak. Ve buradan 3- üçüncü
tavsiyeye geliyor: meŐguliyet.
Kendinden kaçamazsın: bu yüzden
kendini meŐgul et. Melankolinin bir
de gezegeni var: Satürn: uzak,
karanlık ve sođuk. Fakirler,
Dođulular ve köylülerin tam
anlamıyla deneyimlemediđi bu
kavram, tarih boyunca azizler,
felsefeciler ve edebiyatlar
tarafından sahiplenilse de hepimiz
yaŐamımızın belli dönemlerinde
içimizde bir yerde onu
hissetmiŐizdir. Günümüz
dünyasında iŐçi ve memur sınıfı
bunu baŐardı: Melankoliyi belli bir
sınıfın tekelinden kurtardı. Şimdi
elimizde kaybediŐ ve boşluk ve biraz
Öfke var: nereye koyacağımızı
bilemediđimiz.

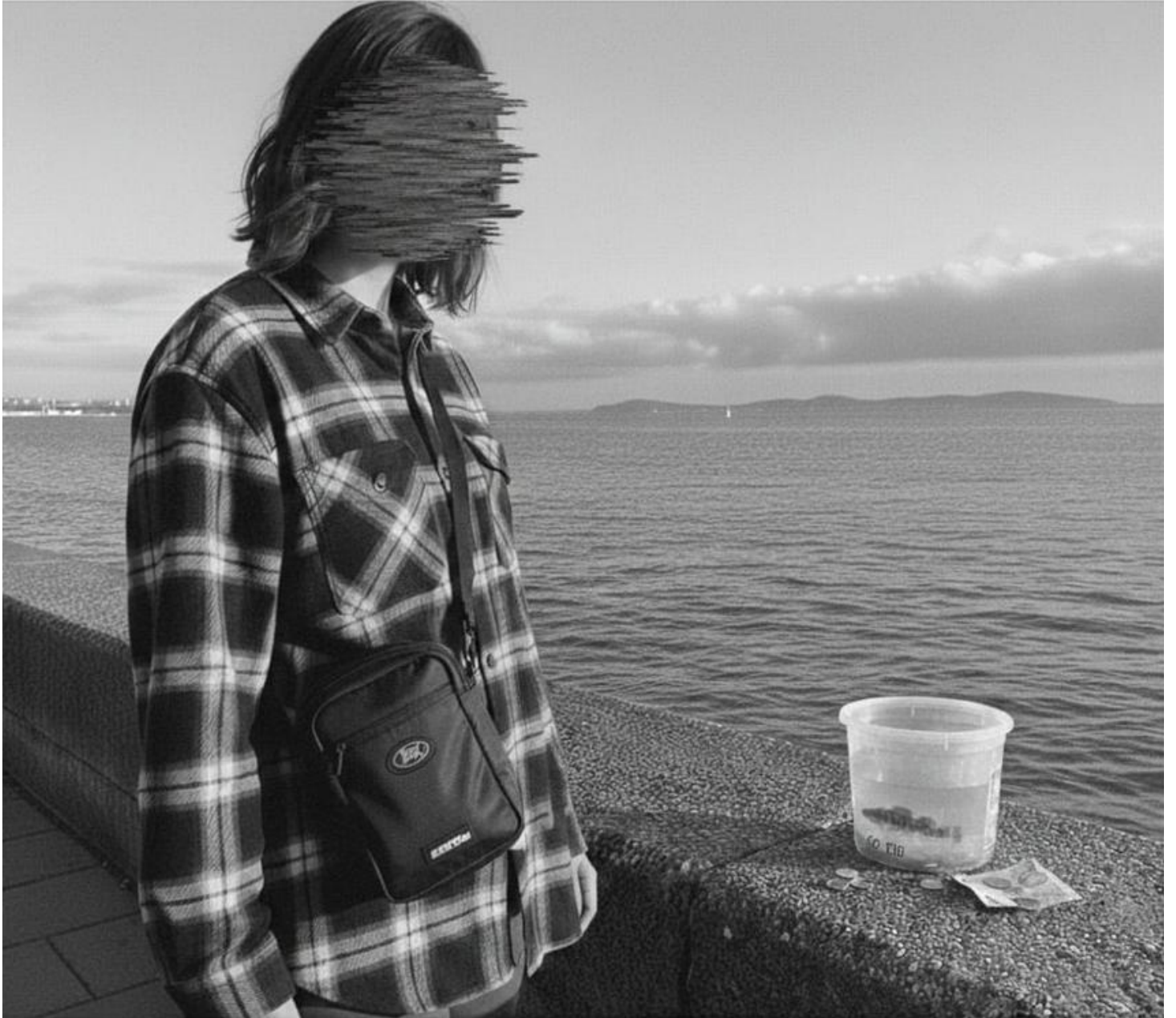
freud, seneca ve hz adem'den
yararlanılmıştır.

YEDİ FOTOĞRAF

İkinci fotoğraf: Caddebostan Sahili.

Kasımın son günleri, güzel günleri. Günlerden pazar. Tepemde gök mavi, ufukta adalar ve sanki akşamüstü çıkan esintide üşüyüp de omuzlarına atılmış bir şal gibi gri bulutlar. Sahilin beton yürüyüş yolundayım. Kıyıdaki duvarın üzerinde 5 kiloluk plastik yoğurt kabı. İçinde denizin bulanık suyu ve içinde sokak çalgıcısının enstrüman çantasına, mendilcinin parmak uçsuz eldivenlerinin arasına, dilencinin az tirajlı yerel gazetenin üzerine numuneten bıraktığı birkaç bozukluk ve buruşmuş banknot gibi bir kaya balığı. Mevsimlik, uzun kollu ve kahverengi zemin üzerine siyah-yeşil-beyaz ekoseli gömleğimle bir çuvaldan daha az estetik taytımın birbirleriyle hiç alakası. Omuzlarda küt, alnımda kâkül saçlarım her iki yanı da hafifçe geçmiş. Elime makas almalı hatırı sayılır bir zaman gibi geçmiş. Güneşi soluma almış. Batmakta olan bir yüreğin hizası. Boynum solgun sarıdan sevecen bir soluk hissetmek istiyor. Yoksa neden bükülmüş ve yüzümdeki ifadenin sana göre adı tebessümmüş. Gövdemdeki boşluğun. Yokluğun. Dolsun ve içinde senden bir şeyler olsun. Diye. Gitmeden önce. Gitmemden önce. Gitme, demeden önce. Gitmem. Diyemeden. Emniyet kemeri gibi beni saran şu aldığın çanta. İçinde bir fotoğrafımız. İlk fotoğrafımız. Tek fotoğrafımız. Çift olduğumuz. Son fotoğrafımız. Mı? Büyüdün artık. Bana böyle dedin. İyi ki. Gitme. Demedin.

Ev: Hasır Şapkalı Fotoğraf ve Gerisini getiremiyorum. Ağzın çok uzaklarda da olsa, bildiğim bir yerde. Çan. Çan. Ç E N E. Hasır değil. Diyeceksin. Şapka kanunu gibi konuşacaksın. Tamam, t a m a m... Plastikten şapka olmaz. Keşke zihnimde sana kiraladığım odaya ses yalıtımı yapsaydım. Dışarıda olduğun günlerde kulaklarımı tıkamak işe yarıyorken, şimdi bunu yapmak dediklerini yankıdan bir fotokopi. Fotoğraftaki elim de o ellerden biri ve bir keresinde sol kulağımı onunla tıkıyorken (sağ elimle çünkü böylece kollarım da önden çatılmış olarak sana karşı duruyorum) ne yaptığımı anlamaya çalışmadın da (evet zaten anlıyordun) eflatun oje güzel fikirmiş, dediğin aynı.

Ve sana beğendiremediğim o tablo. Ydu. Artık o değil. Elimin eflatununu tuvale akıtırken aklıma gelmediğin elimi kullandım. Köprünün altındaki mahzende, garson kadın ıslak taşların yuttuğu cümleleriyle anlattı. Sahaflar çarşısının eksi birinci katından. Bir toka. Almış. Takmış. Huyu suyu değişmiş. Aldığı tokenın eski sahibi, emekli bir generalin kendi aldığı tozu bile beğenmeyen huysuz ihtiyar bir kızımış. RUHU EŞYAYA GEÇMİŞ. Sakın ha. Dikkat edin. Sen de dikkat ediyor ve bana aynı yerden bir günebakan broşu alıyorsun. Bana vermeden önce sahibi teknik olarak sen olduğun için de bir önceki sahibinin hükmü düşmüş oluyormuşmuş. Kim olduğunu bir tek sen biliyorsun. Onun kim olduğunu. Senin kim olduğunu. Benim kim olduğumu. İşte o broşu da aynı elimle eflatun entarili kadınının portresine iliştiriyor ve çizmediğim yüzüyle birlikte pencere önüne bir şarkı gibi yerleştiriyorum. Dediğin gibi: “Bir kadın kimseye benzemiyorsa olsa olsa bana benzer.”

Dördüncü fotoğraf: Homeros'un objektifinden. Turuncu'dan güneş. Olur. Portakal. Zaten. Van Gogh. Bu meselelere gereğinden fazla kulak kesildi. Işık. Başım üstüne. Kitap. Orhan onu da yaptı. Amaaaaaa kıyafet olmaz! Bermudadan şeytana çelik bir üçgen olur, filarmoni orkestrasında üç saat elinde tutar ve kilise çanı gibi saat başlarında (ya da sonunda, bakış açına bağlı. ya da dinleme.) ateşi yakalar gibi ona dumansız bir dokunuş dokunur. Allah'ım, bunlar da senin lafların ve ne kadar yorucular. Turuncu zemine İnka güneşi desenli bermuda üstüm beni ikna ediyor, aslında adı bu değil ama, dekoltesi de seni. Yol. Boyu. Betonlar. Bunlar dandik kentler. Burası antik kent. Sana hak vermeyi sevmesem de haklısın: kadınların geceleri tanrıça olduğu bu antik tiyatronun sahnesine gündüz çıkmak ve gece onları taş basamaklarda izlememek aynı derecede aptalca. Yaz derecesinde yaz dercesine, güneş altında 40 santiherneyse.

Beşinci fotoğraf: Sadece beşinci fotoğraf.

Mat mürdüm duvarın üstüne çivili üç tablo. Floransa Hizmetçisi, Orta Çağ'ın Çirkini, Talih Sineği. Diyorum bu üç ihtiyar kadına. Altlarına imza atasım var. Benim yapmadığımı anlamayacak olsalar. Utangaç bir beslemenin birbirine dolaştırışı gibi. Zeminde güle yontulmuş üç ayaklı yuvarlak masa. Ağaçtan anlamam, canım meşe olsun istiyor. Palamut? Mevsiminde almak lazım, menüde pahalı, bükü olunca adı güzel, adı ve söyleyeni kadar güzel olmayan şarkısı. Ruhsuz bir şamdanda tek bir mum. Karıştıran ama kaşık olmayan bir şey. Atölyeden aristokrat bir porselen çay fincanı. Pasaport sahibi bir limon. Yakasız, yenleri bol ve pileli, düğmelerinin ilikleri dantelli şu beyaz gömleğimi ve inceliksiz siyah kadife askılımı da etekleri uzun ve arkası fermuarlı diye değil. Bu yeri ve bu kıyafetleri, sırf şu dümdüz kapkara ve diz kapağıma gelen çoraplarımı ve dümdüz kapkara mürebbiye babetlerimi giyeyim diye.

Altıncı fotoğraf: İki Fuji

Kaseleri bu denli harikulade olmasaydı keşke. Tek örnek bir vazonun içindeki uzun saplı çiçekleri incitmeden diplerindeki suyu içmek gibi bir şey. Herkesi birbirine benzetmeyecek kadardır buradayım. Burada da kuşlar fırtına öncelerinin bulutlu göklerinde lunapark balerinleri gibi oynuyorlar. Meğer Uzak Asya denince anlamam gereken, uzak olanın ben olduğum gerçeğiymiş. Kiraz çiçeklerinin altlarında uyduruktan hediye sebepleri ve tarihleri yazılmış pirinç levhalar yok. Tapınakları da sadece tapınak diye, lar diye değil. Çekik gözlüleri birbirlerinden ayırt edebildiğim gibi bir bir tanıyorum. Terziye kimono ısmarlamak burada da çok saçma. İsmarlamak en son, senin bana okuttuğun yirminci asır romanlarında silik bir tipin ağzında tedavüldeydi. Terzi sadece terziliğin saygınlığına duyulacak saygıyı yöneltmek için var ve gerekli. Ve kimono giymek burası için bile özenti, eğreti algılanıyor. Çizmediğim o yüzü, burada, porselen bir rüya gibi görüyor ve tatlı uykuya doyamıyorum.

Yedinci fotoğraf: Doktor Evleri Sokak

Döndüğümde çekineceğim. Saçlarımı kestim. Küt.

Haslet

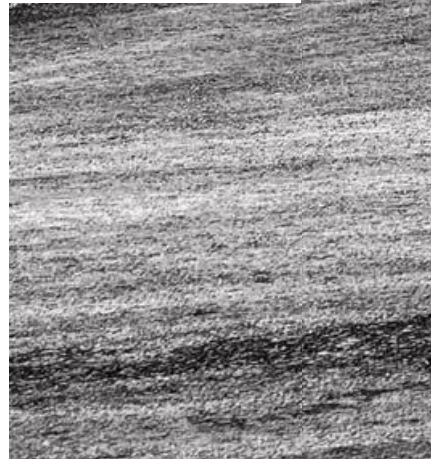

Çabamın ayaklanması sonucu karıncalandı takatim
Ben koşar hevesim yürür
Ardının seyriyle iğnelenirdim vakte, ulaşamaz
Bu, insanlardan ayıklayıp inşa ettiğim kuruntu
İş görmeyen evcimen gurur, tumturaklı cezbeleri
Mitralyözlü zaptiyelerle kesin gidişimi
Saatimi tez elden kavuşturmalıyım onlara

Niteliğimi aksettirmeden ücra ediyor renklerini benden gün
Zor bir uykudan zorunsuz uyandırılmışım
Akşama yakın ve yatkın civarlar idrak ediyoruz
Damar damar çıkıntılarıyla işleyiş başlamış
Işık kapandı, kapı açık kaldı
Bilmek geçti orda görmenin önüne
Bütün azalar eminliğinden tereddüde düştü

Hafızama güvenmekten gayri tercih kalmadı
Verdiğim sözü her gün daha da sırlıyorum
An, zamanı bütünleyebilmek için yerini alır
Acemiliğinden kurtulurdu akış, tutarsızlığından
Emrivaki birliktelik nüksetti sancılandığım hakikat evveli
Yine de sebepti ömrü yaşamak yapmaya

Sen ne dersen odur ki kuşlar dahi ikrardır buna
Yoksa uçuşlarına rehavet çökmez
Adımları darmadağınık seyretmez miydi sensiz uçuşları
Güçtür beni bu ülkünün penceresinden def eylemek
Üstüme kaza süsü vermiş çiçekler bileylemek
Sen toprağın uysallığıyla yekliğine layıksın
Bana dar tekinsizdir çamurdan yapılmış geçitler
İnanırdım ki hayat ortak kusurumuzdu

Söndürdüğüm yangınlara sebep ateşe ver denildi dünyayı
Toz inceliği hakkım geçmemişti kimseye
Düzen bu ya kırılma kır öyleyse
Hangi kalabalık saadet yaratır
Mazi ile ati münhasırlık içermiyor
Yola koyuldun mu varacağın elbet müşterek
Söz hüküm kılıydı düğüm miras kalmazdı
Eylem perçinleyebilseydi dilden artakalanları

Göktuğ Yılmaz

İSTANBULUMA DAİR

Fatma Şahin

Altı mavi üstü mavi bir şehir. Hangi pencereden başımı uzatsam masmavi bir gökyüzü, deniz; hangi aralıktan bakınsam mutlaka bir kuşun kanadını çırpışının sesi, resmi. Burası mavi bir renk paletinin şehri. Mavi çiniler, camiler, gökyüzü, manzaralar, sular, insanlar... Akşamları yeryüzünün en güzel kızılığına bürünüyor tepeleri. Bu şehrin insanları bürünebilir her renge dilediği.

Şimdi bu şehirde sizi; görmeye, dinlemeye, koklamaya ve en çok da dokunmaya davet ediyorum.

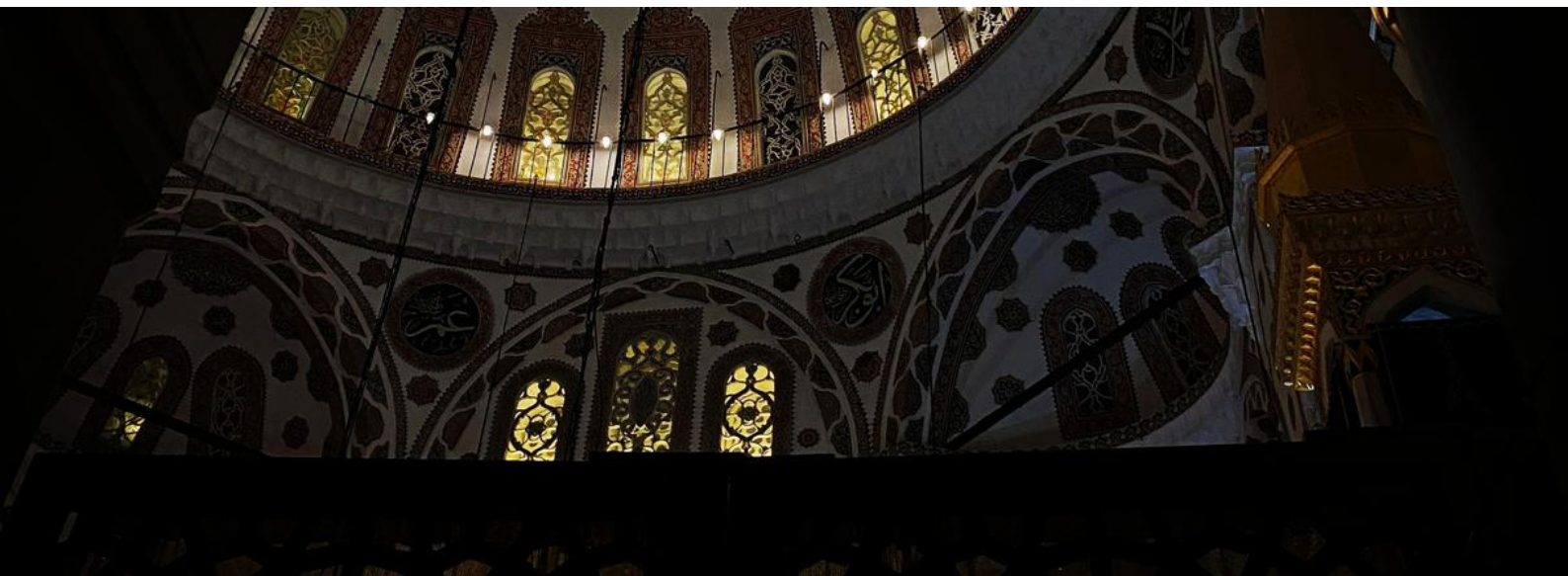
MS 408'de son taşları dizilen İstanbul surlarının yanından mükemmel bir kış soğuşunu kana kana içip nefesleyerek, usul usul dershaneme ilerliyorum. Surlara dokunuyorum. Ben surlara dokunmuyorum. 1618 yıl öncesine elimi uzatıyorum. Zamanı bir suyu avuçlarcasına avuçluyorum iki elimle. Kokluyorum. Ben ilerlerken Doğu Roma İmparatoru II. Theodosius surların tepesinden Zeytinburnu kıyılarını seyrediyor. Mehmet'in çerileri o güzelim Türk kırmızısına bürünmüş halleriyle Belgrat Kapı'yı zorlayıp surların içine girmeye çalışıyor. Az ileride bir grup yeniçeri fetih sırasında şehit düşen arkadaşlarını Yedikule Kapısı'nın kenarına defnediyor. Ben zamanı her adımında daha da yırtarak üstü sarı çiçeklerle bezeli, mezar taşı yeşermiş askere tebessüm edip, toprağını ellerimle severek yanından geçiyorum.

“Kapıyı bekleyenler”

Bu şehrin birçok kapısı var ve kapılarını bekleyenleri.

Bu şehri bir döneme sığdıramam; bir âna ait diyemem. Şehir doğmuş ve Rabbim iki boğaz arasında bizlere hediye olarak sunmuş. Kulağına fısıldanmış tam üç kere:

“Konstantinapol, İslambol, İstanbul.”

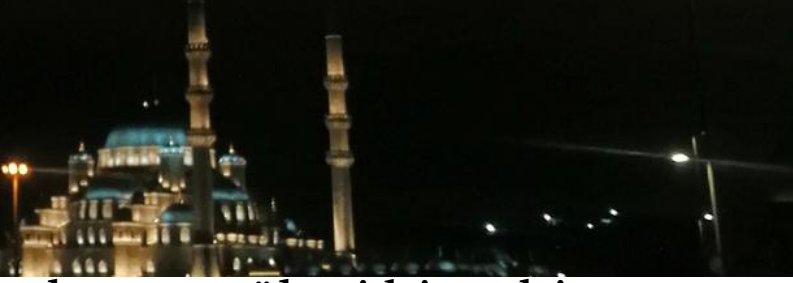

Ben fetih nedir, fatih kimdir bildiğimden beri Haliç'in üzerinden güzelim İstanbul'u "seyir ederek" geçemem. Haliç, Galata sırtları ve o yollarda mücadelesi verilen bir dava... Nasıl bir kenara itilip de farklı hayallere tutunarak geçilebilir? İdrak'in tuttuğu bir seyirdir benimki. Bizans'ın "Rum ateşi"nden de güçlüdür!

Bir mozaik gibi bambaşka renklerle, taşlarla bir araya gelip bir güzellik oluşturmuşuz. Bizans'tan kalan dikilitaş, çemberlitaş, sarnıçlar, hipodrom, minyatürlerden tanıdığımız yılanlı sütun; Osmanlı'dan kalan koca Süleymaniye, Sultan Ahmet, Topkapı, Dolmabahçe, Çırağan ve nice güzellikteki çeşmeler ve saraylar... Cenevizlilerin armağanı Galata... 14. yy'a gitmek, Cenevizli tüccarlara bir "Merhaba!" demek isterseniz Galata'ya bir uğrayın, derim. Galata'ya bir dokunun derim. "An" da olmak zamanı yaşamaksa, İstanbul'a dokunmak bir zaman yolculuğudur. Evet, bir medeniyet atlasından değil zamanın yaşandığı ve aktığı bir şehirden bahsediyorum.

Bu şehir tüm dünya üsluplarının şöleni bir şehir. Barok'u bilmek görmek için Nuruosmaniye'ye koşun, Tophane Camii'ni "seyir edin". Kapılarına, mermerlerine dokunun. Beylerbeyi'ne, Ortaköy'e uzanın. Türk rokokosunun ihtişamına kapılın.

Sahiplidir bu şehir. Kalemî sahiplidir, ruhu sahiplidir. Şu yedi tepeye kurulu bu şehir kaç evliyânın duasında bulunur? Eyüp Sultan, Beşiktaşlı Yahya Efendi, Üsküdarlı Aziz Mahmut Hüdâyî, Merkez Efendi, Seyyid Nizâm, Karaköy'de bir yer altı camisinde bulunan sahabeler... Bu şehir bir âlem değil bin âlemdir.

Bu şehirde bir şairin kalemi yere düşse diğeri kaldırır. Şehir yavaş yavaş dizelere taşınır. İstanbul'um asırlardır şiirlerde ağırlanır. İstanbul birçok şairini kendi bağrında yetiştirmiş bir şehirdir. Yahya Kemal'in "Türk İstanbulu" dur bu şehir. Nedim'in bir taşına tüm Acem mülkünü feda ettiği şehirdir.

**"Bu şehri-i sitanbul ki bi misl ü behâdır
Bir sengine yek pâre acem mülkü fedadır"**

"Fatih'ten dünyaya doğru giden bir tramvaydayız" diyor Cemal Süreya. Kaç anlam vardır bu dizelerde sizce? Bu dünyanın kapılarını bize Fatih açtı. Tramvaydayız. Laleli, Bayezit, Çemberlitaş, Sultanahmet, Gülhane, Sirkeci, Eminönü, Karaköy, Tophane, Fındıklı, Kabataş... Güzelim Çırağan yolu ve ardından ver elini Beşiktaş. Kaç imparatorluk geçti önümüzden gördün mü?

Kaç medeniyet, bir dünya. Medusa'yı bağrımızda saklayan Yerebatanı, bir zamanlar milyonlarca Hristiyanın başını göğe çevirdiği, 5 asırdır milyonlarca Müslümanın başını secdeye eğdiği fethin incisi Ayasofya'yı; şimdilerde Türk kültürünün zarafetini sunan, zamanında milyonlarca gladyatörün çarpıştığı, o coşkulu kalabalığın hala sesini duyduğumuz hipodrumu! At Meydanı'na yürüyen yeniçerilerin isyan seslerini duydun mu? Bu şehir dünyanın tam ortasına kuruludur. Bu şehir benim kalbimde kuruludur. Tek bir imlâ hatası vermeden ruhumun satırlarında, şairlerin dizelerinde.

Kara bir tahtanın üzerine beyaz tebeşirle çizilmiş güzelim İstanbul'u bilir misin? Bilirim. Her gece bir hayalet gibi de gezinirim. Bir mehtap nasıl inci gibi asılı kalırsa gökyüzünde, İstanbul'um da öyle güzel salınır gözümün önünde boylu boyunca. Nasıl dâvetkâr, nasıl büyüleyici... İstanbul'u, Laleli'de tramvaydan inip onunla ahbaplık ederek Karaköy'e kadar yürümeniz gerekir. Oradan tek bir vapurla hanım kent Üsküdar'a geçmelisiniz. Sizi karşılayan Mihrimah'a ve sahil boyu yürüyüşünüzde size eşlik edecek Valide'ye saygıyla selam vermeli ve MÖ ve MS tüm yapıları içine alan o muhteşem kareyi "seyretmelisiniz."

"Seyretmelisiniz!" dedik her defâsında. Bu şehri usul usul seyretmelisiniz. Dokunmalısınız taşıdığı her bir ruha. Ve dâhi usul usul okumalısınız. Bu şehir yeryüzünün raflarında saklanmış en güzel kitaptır.

Olamadım

umutlu bir kitabın ayracıydım
zarif eller kullanacaktı beni
anımsamak için
neresinde olduğunu hayatının
Kadıköy'de
rutubetli bir sahafın
tozlu raflarında
unutuldum kaldım

şehirlerarası otobüs terminallerinde
geçerdi hayatım
beklemekle geleceği
yorgun yüzlü bir kalabalığın
bol ışıklı bekleme salonlarında
karbonatlı çaylara şeker oldum
çın çın sesleri arasında
eridim gittim

bir saksı düştü başıma
yitirdim benliğimi
kör ayağına yatıyorum şimdi
Türk filmlerinde
"nevet" diyorum her şeye
hiç düşünmeden
eskilerden gelen jön sesimle

oynayamadım aşk filmlerinde
hep Cüneyt Arkın dövdü beni

bunu saymadım hayat
sen de sayma beni

Yazan: Göktuğ Yılmaz

Dil

Türkçe

Format

Göktuğ Yılmaz'ın ilk romanı olan “*Dirayet*”, sıra dışı bir anlatımla okurlarını selamlıyor.

Ekibimiz bu kitabı sizler için seslendirdi.

Dinlemek için

YET

Kategori | Bölüm 2

Roman | 15 dk.

“Her insan biraz yalnızdır, dedi. Hangi açıdan bakacağımıza bağlı. Benim yalnızlığım somut elle tutulur bir yalnızlık değil. Ben bir kişiyim yanıma birini daha koyun eder size iki, pratikte yalnız değilsiniz. Fakat benimki daha soyut, bu yüzden tam hâkim olamadığım ve üzerine bir yorum yapamadığım için biraz bulanık kalıyor. Bir şeyi kelimelere dökemediğin zaman değerini ve manasını kaybeder derler ya sanırım öyle. Umarım sizin için doyurucu bir cevap verebildim.”

tarttırma kalbini

gelmesin hesaba yüreğin.

iki kapılı bir han değil belki bu öğütücü ve çıkmaz labirent yani the end. gazını almak için bir günah çıkarmadır belki çağ bu yüzden sıvazlıyor sırtımızı sıvanırken güneş. güneş uyuttu ay zinde kıldı belki zindan.

belki dişim çekilmiş ve ben çocukmuşum ve otobüs bekliyormuşum eve dönmek için tek başıma.

belki toplu bir fotoğrafa makas değdiğinde acımıştır benim. belki kesinlik keskindir ve dudaklarını birbirine değdirmeden kader diyebilir her insan.

belki gölgem artık sıkıldı yalnızlığımdan, defalarca tamir ettirdiğim çantam sıkıldı yoksulluğumdan. kuştı vuruldu falan.

ilk günah elma masum kaldı elmasın yanında. insanın düzen diye bahsettiği şey beni üzen. kışkırtma kalbini değmesin kasap ellere yüreğin. kuşbaşı kestirtme hayalini mesailere. seni seviyor gibiyim vesaire.

hem kum saati çoktan tüm denizleri içinden sayıp
bitirmiştir,
belki. su almıyor kanıyor yelkenliler. belki nazan
öncel'iklidir bende. dayan zaman.

pişman değilim diye başlanan cümleler gibisin. ben
diyorum noktalardan ibaretim. sayfaları temiz tutmaktır
tek ibadetim. vakit kaybıysa ömür, konuşalım bunu.
kalmadıysa sende hiç ubuntu, afrika kıtasını virgül olarak
görüyorsak hazzımız sayfaları dolduruyorken, kennedy
kitap yazmaya devam etsin kast sistemi suikast olarak
güne çıktıysa. acil çıkış bir gül.

yazılan kalemden uzun ömürlü olamıyor maalesef
yazılar.

insan ömrü savaşlardan daha kısa, üzgünüm.
yazı ve savaş bitmeli ancak bu kavga sürmeli.

tuz düzlükleri

kime sorsan söyler
plastik bir tereyağı kabında
ıslak pamuk ve yeşil mercimek gibi
kendi karanlığında çimlenen
sıkıcı çocukluğumuz
ışık ve toprak ve saksı istediğinde
yani ben sana yetmediğimde ve
sen bunda ne suçsuz ne de haksız
olduğunda bitti.

yalnızca afişini gördüğün bir filmin
dantel eldivenli kadını gibi
yerden bir izmarit
bir yerden süzendoksaniki bulup
günden kalan bir fincan dibi telveyi
içtin sandın ve başladı.

zaman değişti,
kolundan masama, oradan duvara
geçti.
ben mi? kulesinin dibinde bekledim.

13/8/25

meltem

uyanır uyanmaz yüzünü güneşe çevir.
hırkan sırtında, üşümezsün.
dudaklarında fay kırıkları,
dilinde beyhude bir çırpınış.
ben bunları göremeyeceğim,
kimseye söyleyemeyeceğim,
hepi topu kupkuru yutkunuş

-
akdeniz tuzunu terliyor
ve yıllardır çekilmemiş kulaklarım
küpe olsun diye midir nedir
bastığım deniz kabukları
adımlarının ezgilerini derliyor
sen bunları duyamayacaksın
kimselere çalamayacaksın
sağ kulağına su kaçmış.

13/8/25

5.54

Tecelli

Artık herhangi bir yerle -artık neredeysem- evim arasındaki mesafe, huzura ve ılık bir yaz günü ikindi vakti sonrasında insana verdiği o gevşek uyuşukluğa benzer bir tada tekabül ediyor. Bunda sorun yok hatta bunda sorun olduğunu iddia edenin dahi alnını karışlamak isterim ama sadece saygı duyuyorum, duymalıyım çünkü bu da çekilebilir bir yaşamın en büyük öncülü kısmına tekabül ediyor, etsin gayrı, ya da her kim kimle, başkasını incitmeden ne halt ediyorsa etsin, neye karşılık geliyorsa gelsin, konforuma dokunmasın yeterli zira ben onların konforlarının nerede başlayıp nerede bittiğini dahi bilmiyorum, bilsem de ilgilenmiyorum, bulunduğum konumdan evime ne kadar mesafe var beni ilgilendiren şey bu. **Garip.**

Bu kadarı bile bana fazlayken; yanımdan geçen, karşıma geçip konuşan ve kim olup ne konuştuklarını bilmesem bile neyden bahsettiklerinden gayet emin olduğum o uğultulu kalabalık cereyan eden her şeyin içinde, en azından bunun çabasında, onlarla hayat arasında saydam bir basamak var yalnız ve bu durumu ne onlar ne de hayat umursuyor, doğrusunu isterseniz ikisi de farkında değil bunun ya da en başından itibaren ikisi de bu durumu görmezden geldiği için artık hafızalarında böyle bir mevcudiyet yer tutmuyor. Benimse hayatla aramla kaç basamak var, kaç saydam kaç değil, aralardaki mesafe fazla mı az mı, her biri sağlam mı çürük mü bilmiyorum, bir noktadan sonra ise bu düşünceler benim zihnimde varlığını sürdüremiyor çünkü bunlar teferruatlı işler ve ben hayli üşengecim. O yüzden benim için sarı ve nesnel olan tek şey evime olan yakınlığım; benim için hayat orda yalınlaşacak, orda bir nefes alıp dinlenecek, kendini imar edecek ve başkalarınınca akıl tutulması şeklinde yorumlansa da **bölük pörçük** bir şekilde oradan aldığı güçle yoluna devam edecek.

“Şu hayatta sessiz, karanlık; yatak ve ideal ısıya sahip bir odaya duyduğum ihtiyacı çok az şeye karşı hissettim.”

Saatimi ve yönümü evime göre ayarlıyorum çünkü sessizlik ve karanlık içime işlemiş, var olmanın ışık, hareket ve ses içermesine şiddetle karşıyım, varlığım bir sükûn üzerine inşa edilmiş ve bozmaya hiç niyetim yok. Her bir nesnenin ve canlının yok olacağını ve kelimelerle açıklanamayacak fakat en yakın izahatı yine kelimelerin vereceği çıkmazı idrak ettikten sonra yaşamın despotik ve sığ çağrılarına uymam pek mümkün görünmüyor oysa evlerinden belki de kilometrelerce uzak bu insanlar hiç de mahzun ve yılgın görünmüyordu, belki içlerinde belli başlı melankolik düşünceler filizleniyordu fakat bu, tatlının tam tadını bulması için içine atılan tuz hüviyetindeydi, yani olması gereken, kararında ve yerinde.

Bense inanılmaz bir hızla evime koşuyorum, nefes nefese kalıyorum fakat durmuyorum, laktik asitten sızlayan bacaklarıma aldırış etmeden süratimi zorunluluklardan dolayı belki biraz azaltarak fakat asla kesmeyerek yolu kat etmeye devam ediyorum, çıkmaz hiçbir sokak yok, yol gayet açık ve önüme serilmiş durumda sadece zaman zaman aklımı çelmeye çalışan parlaklıklar gözüme ışıyor, bunlar zihnimi karıştırdığı için değil; bir merak ve vaktimi alıyorlar hissi uyandırdığı için canımı sıkıyor ve düşüncelerim bulanıklaşıyor. Geçti ya da geçmek üzere çünkü biliyorum ki eve yaklaştım ve o dört duvar arası deyip geçtiğiniz yer benim için bir güvence ve sığınak. Yollar nereye gidiyor, nereye çıkıyor pek umursamıyorum, benim içime sinen tek güzergâh her akşam teptiğim istikamet.

**Evlerinden kilometrelerce uzaktalar, onlar için sorun değil.
Evimin tam içindeyim-bütün odalar hizmetimde, ne hoş.**

Göktuğ Yılmaz

**Hayat yanı başlarında, keyfini sürsünler.
Hayat bana ne kadar uzakta, bilsem de elimden ne gelir?**

Çölü Döktüm Şarâba

Sâki dönsün bezm-i yârândan elinden damlasın
Cem misâfir kalmasın yel almadan gün damlasın

Lâle-i nu'mân kızıl rengin akıtsın bahçede
Beyt-i cân ol mâh için âl âl olup hep damlasın

Tîr süzölsün arsa-i kâr-zârda olsun yâre çâr
Katledip ağyâr dururken yâr beni âh damlasın

Nice diyâr gezse âhûlar yarar olmaz kesin
Ol mehin turâb-ı bådından rayihâ damlasın

Lafzı Kaysî sahralardan söyleyip deryâyâ bak
Gayrı söz mecliste hep Mecnûn dilinden damlasın

Eray Yıldız

*ne güzellik ne de zarafet
beni bin yıldır sarhoş eder melankolik kadâmet*

zifin

edebiyat